

Sygn. akt VI Ka 1502/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszów

Sędziowie: SO Włodzimierz Suwała (spr.)

SO Aleksandra Mazurek

protokolant: protokolant sądowy Aneta Kniaziuk

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 15 marca 2016 r.

sprawy B. K. (1) syna J. i I. z domu M. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 275 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 13 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 18 września 2015 r. sygn. akt III K 1213/14

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- uchyla orzeczoną wobec oskarżonego B. K. (1) karę łączną pozbawienia wolności;

- orzeczone wobec B. K. (1) poszczególne kary pozbawienia wolności łagodzi:

za czyny przypisane mu w pkt 1. i 5. części dyspozytywnej tego wyroku – do wysokości 8 (ośmiu) miesięcy, za czyny przypisane mu w pkt 2. a) i 4. części dyspozytywnej tego wyroku – do wysokości 6 (sześciu) miesięcy oraz za czyn przypisany mu w pkt 3. a) części dyspozytywnej tego wyroku – do wysokości 4 (czterech) miesięcy;

- na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego B. K. (1) nową karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 1 (jednego) roku, na poczet której, na podstawie art. 63 § 1 kk, zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach: 14, 15 i 16 czerwca 2013 r.;

w pozostałej części tenże wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego B. K. (1) od kosztów sądowych w sprawie wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Włodzimierz Suwała SSO Beata Tymoszów SSO Aleksandra Mazurek

Sygn. akt VI Ka 1502/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 18 września 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 1213/14 uznał oskarżonego B. K. (1) za winnego tego, że w dniu 14 czerwca 2013 roku w W. na terenie Wojskowego Instytutu Medycznego przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki S. (...) A. G.- (...) nr (...): (...) o wartości 1000 złotych na szkodę I. M., przy czym czynu tego dokonał przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 6 stawek dziennych po 10 złotych każda; w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II części wstępnej wyroku:

a) uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 14 czerwca 2013 roku w W. na terenie szpitala (...) przy Al. (...) dokonał kradzieży dowodu osobistego i karty do bankomatu na szkodę M. G., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu stanowiącego występki z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

b) ustalili, że oskarżony w dniu 14 czerwca 2013 roku w W. na terenie szpitala (...) przy Al. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki damskiej wraz z zawartością w postaci: telefon komórkowy marki N., leki, portfel z pieniędzmi w kwocie 60 złotych, dwie ładowarki do telefonu komórkowego marki N. i M., tj. rzeczy o łącznej wartości 270 złotych na szkodę M. G., przyjął, że zachowanie do wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i umorzył postępowanie w tym zakresie.

W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie III części wstępnej wyroku:

a) uznał go za winnego tego, że w dniu 14 czerwca 2013 roku w W. na terenie szpitala przy ul. (...) dokonał kradzieży dowodu osobistego na szkodę R. K., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 175 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

b) ustalili, że oskarżony w dniu 14 czerwca 2013 roku w W. na terenie szpitala przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia saszetki wraz z zawartością w postaci: prawo jazdy, odtwarzacz MP4 marki C. (...) GB, słuchawki wraz ze wzmacniaczem dźwięku marki P., pieniądze w kwocie 40 złotych, tj. rzeczy o łącznej wartości ok. 340 złotych na szkodę R. K. i M. P., przyjął, że zachowanie to wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i umorzył postępowanie.

Uznał także oskarżonego za winnego tego, że w dniu 14 czerwca 2013 roku w W. na terenie Wojskowego Instytutu Medycznego przy ul. (...) usiłował zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. (...) nr (...): (...) oraz tabletu marki P., tj. rzeczy o łącznej wartości 2300 złotych na szkodę B. K. (2), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym czynu tego dokonał przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto uznał go za winnego tego, że w dniu 14 czerwca 2013 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru usiłował zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w łącznej kwocie 600 złotych poprzez trzy próby wypłaty ich z bankomatu (...) S.A. przy ul. (...) przy pomocy uprzedni skradzionej karty bankomatowej, czym działał na szkodę M. G., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak środków na koncie pokrzywdzonej, przy czym czynu tego dokonał przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 13 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności Sąd Rejonowy połączył i wymierzył B. K. (1) karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto orzekł przepadek dowodu rzeczowego wskazanego w wykazie Drz (...) pod pozycją 2 na k. 127 poprzez pozostawienie go w aktach sprawy. Zaliczył także oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie w dniach 14, 15 i 16 czerwca 2013 roku. Na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył zastosowane w sprawie zabezpieczenie majątkowe w kwocie 60 złotych, uznając grzywnę za wykonaną w całości.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a także błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogące mieć wpływ na jego treść.

Skarżący wniósł o uchylenie przedmiotowego wyroku w części stanowiącej pkt. 1, 6, 8 i 9 oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w zakresie dotyczącym pkt. 1 oraz o zmianę przedmiotowego wyroku w części pkt. 2 lit. a, pkt. 3 lit. a, pkt. 4 i pkt. 5 poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku w odpowiedniej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, przedstawione zarzuty są bowiem niezasadne i stanowią jedynie polemikę z prawidłowym i dobrze uzasadnionym stanowiskiem Sądu Rejonowego.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że fakt, iż wniosek o zwolnienie z funkcji obrońcy został rozpoznany na dzień przed planowanym badaniem sądowo-psychiatrycznym nie może w żaden sposób wpływać na możliwość kontaktu obrońcy z oskarżonym. Obrońca nie może bowiem domniemywać pozytywnego rozpatrzenia takiego wniosku i zaprzestać wykonywania swoich obowiązków z chwilą jego złożenia. Powinien on niezwłocznie przystąpić do obrony oskarżonego, w tym do kontaktu z nim oraz z odpowiednimi jednostkami, np. przeprowadzającymi badania, a zaprzestać tych czynności dopiero w razie pozytywnego rozpatrzenia wniosku (co nie miało miejsca w niniejszej sprawie).

Uwzględniony nie mógł również zostać zarzut dotyczący niedopuszczenia obrońcy oskarżonego do udziału w badaniu sądowo-psychiatrycznym. Przede wszystkim udział taki nie jest obligatoryjny, co słusznie podniósł Sąd Rejonowy w uzasadnieniu nieuwzględnienia wniosku o ponowne przeprowadzenie tychże badań. Wniosek ten był niezasadny z uwagi na powyższe, jak również przez fakt, że kwestionowana przez obrońcę oskarżonego opinia była pełna, jasna i sporządzona w sposób rzetelny, nie było więc potrzeby sporządzania kolejnej w trybie art. 201 k.p.k. Nadto twierdzenia obrońcy oskarżonego jakoby został poinformowany o tym, że w Areszcie Śledczym W.-M. nie przebywa oskarżony B. K. (1) jest w zasadzie niemożliwe do zweryfikowania.

W ocenie Sądu Okręgowego nie było również potrzeby zwracania się do innych sądów o nadesłanie aktów oskarżenia, orzeczeń oraz wyników badań sądowo-psychiatrycznych z innych postępowań prowadzonych wobec oskarżonego B. K. (1), albowiem stan fizyczny i psychiczny oskarżonego został ustalony w opinii sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania, a nadto dokumenty te nie byłyby przydatne w tym postępowaniu. Na podstawie akt innych postępowań nie można w żaden sposób wykazać, iż czyny popełnione przez oskarżonego objęte niniejszym postępowaniem zostały popełnione na głodzie narkotykowym, zaś sam fakt uzależnienia oskarżonego od narkotyków pozostaje poza sferą wątpliwości.

Przechodząc następnie do kolejnych zarzutów dotyczących obrazę przepisów postępowania, tj. zarzutów z punktów IX i X apelacji, to także nie są one zasadne. Wprawdzie dokumentacja medyczna ze Stowarzyszenia (...) wskazuje, iż oskarżony w czasie czynów znajdował się w ciągu narkotykowym, lecz opinia sądowo-psychiatryczna jednoznacznie wskazuje, że oskarżony posiadał pełną poczytalność. Nieprawdą jest także, że opinia ta nie odnosi się do czasu popełniania czynów, wynika z niej bowiem, że oskarżony był pytany przez biegłych na temat zarzutów. Sam fakt, iż oskarżony był w trzymiesięcznym ciągu narkotykowym nie oznacza jeszcze, że wszystkie czynności, jakie wykonywał

przez te trzy miesiące, wykonywał w stanie ograniczonej bądź zniesionej poczytalności. Przesłuchiwani w sprawie policjanci zeznali, że oskarżony w czasie interwencji pozostawał z nimi w normalnym kontakcie i nie przejawiał objawów działania „w ciągu”, a są to przecież osoby doświadczone, dla których kontakt z osobami uzależnionymi od narkotyków stanowi codzienną pracę.

Co się zaś tyczy wskazanego przez obrońcę świadka S. K., to oczywiście powinno być, że cały akapit uzasadnienia, w którym znalazło się to nazwisko dotyczy zeznań świadka R. Z.. Wskazanie więc błędnego imienia i nazwiska nie można traktować inaczej, jak tylko oczywistą omyłką pisarską, a już na pewno nie jako odniesienie się do dowodu nie przeprowadzonego na rozprawie.

Zarzuty dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych w zasadzie nie poddają się rozsądnej ocenie z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego, obrońca oskarżonego bowiem wyciąga ze zgromadzonego materiału dowodowego wnioski całkowicie nielogiczne i niezgodne z tezami przedstawionymi w uzasadnieniu Sądu I instancji. W jednym z tych zarzutów autor apelacji wskazuje, jakoby Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom M. G. w całości, podczas gdy Sąd właśnie w tej części dotyczącej numeru PIN do skradzionej przez oskarżonego karty bankomatowej, a zapisanego przez świadka M. G. w miejscu, w którym tę kartę przechowywała, nie uznał tych zeznań za wiarygodne. Wszystkie pozostałe kwestie podniesione przez skarżącego w zarzutach zostały szczegółowo omówione w uzasadnieniu Sądu I instancji, do którego tutejszy Sąd w całości się przychylił, nie ma zatem potrzeby omawiania ich ponownie.

Pomimo nieuwzględnienia apelacji, Sąd Okręgowy zobligowany był jednak do złagodzenia oskarżonemu kar jednostkowych za popełnione czyny, a co za tym idzie, także orzeczenia łagodniejszej kary łącznej. Zmiana ta wynika z faktu, iż w sprawie niniejszej w postępowaniu o sygn. akt III K 18/14 został wydany wyrok z dnia 1 kwietnia 2014 roku, w którym to wyroku za popełnione czyny orzeczono wobec oskarżonego kary pozbawienia w wysokości 8 miesięcy za czyny z punktów 1, 2, 3 i 5 aktu oskarżenia, zaś za czyn z punktu 4 karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten został zaskarżony przez prokuratora na korzyść oskarżonego, Sąd Rejonowy orzekł bowiem przepadek dowodów rzeczowych, podczas gdy orzeczenie takie nie było przedmiotem porozumienia pomiędzy prokuratorem a oskarżonym w trybie art. 335 § 1 k.k. Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2014 roku w postępowaniu o sygn. akt VI Ka 773/14 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie uchylił powyższy wyrok z uwagi na zarzut prokuratorskiej apelacji i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. W związku z uchynieniem tego wyroku skutek apelacji na korzyść oskarżonego, Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę ponownie związany był zakazem reformationis in peius. Niedopuszczalne było zatem orzeczenie wobec B. K. (1) surowszych kar pozbawienia wolności, niż zakreślone w uchylonym wyroku, zaś orzeczenie kary łącznej w wymiarze trzykrotnie większym niż pierwotnie jest w ocenie tutejszego Sądu zupełnie niezrozumiałe, zwłaszcza przy przyjęciu korzystniejszych dla oskarżonego opisów czynów opisanych w punktach 2 i 3 aktu oskarżenia. Dlatego też Sąd Okręgowy złagodził oskarżonemu kary jednostkowe uznając, że taki ich wymiar jest adekwatny do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów. Wymierzając zaś karę łączną Sąd Okręgowy uwzględnił dyrektywy wymiaru kary łącznej określone w art. 86 § 1 k.k., jak również wziął pod uwagę ścisły związek podmiotowo-przedmiotowy, który uzasadnia orzeczenie kary łącznej zbliżonej do zasady absorpcji. Minimalny wymiar kary łącznej możliwej do orzeczenia wobec B. K. (1) wynosił 8 miesięcy pozbawienia wolności, maksymalny zaś – 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że kara łączna roku pozbawienia wolności najlepiej odda zawartość kryminalną wszystkich popełnionych przez oskarżonego czynów. Na poczet tak orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności należało zaliczyć oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 14, 15 i 16 czerwca 2013 roku.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Włodzimierz Suwała	SSO Beata Tymoszwów	SSO Aleksandra Mazurek
------------------------	---------------------	------------------------